

The album cover features a vintage portrait of a man, likely Sigurd Lie, with a large, abstract watercolor splash in shades of green and blue on the left side. Two purple bell flowers are positioned in the foreground, partially obscuring the man's face. The title 'Sigurd Lie Songs, Vol. 1' is written in a white, elegant serif font. The performers' names are listed below the title in a smaller, white sans-serif font. The LAWQ CLASSICS logo is in the top right corner.

Sigurd Lie *Songs, Vol. 1*

Marianne Beate Kielland—mezzo-soprano
Nils Anders Mortensen—piano

LAWQ
CLASSICS

The Songs of Sigurd Lie Vol. 1

If Sigurd Lie is known at all as a song composer in our day, it is for having written the wonderful romance *Sne* (*Snow*) with lyrics by Helge Rode. Today this song may still be found in the occasional rare concert programme, and there are various recordings of the song. But when I began to take an interest in Sigurd Lie and to have a look at the body of work he had penned, a wealth of songs emerged. It was exciting to delve into what for us was an unfamiliar repertoire. Indeed there was something here for every taste: songs rendered with broad strokes, and simpler, almost folk song-like melodies. More on this a little later, but first something about Sigurd Lie himself.

He was born in Drammen in 1871, and while growing up in Kristiansand he received lessons in piano, violin and music theory. He had a talent for mathematics as well — classmate Vilhelm Krag once saying that “*Sigurd Lie was always the brightest of us all.*” He chose however to

focus on the violin, and as a student at the Lindeman Music and Organist School in Kristiania (Oslo) he earned a living playing at night in some of the town’s seedier establishments. It was most likely here that he contracted tuberculosis, an illness that marked him for the rest of his short-lived adult life.

Yet it was not his violin playing first and foremost that helped Sigurd Lie gain stature within Norwegian musical life, but rather his life as a composer. He had received good basic training in composition from Iver Holter in Kristiania, and like many other young composers of his time, he spent several periods of study in Germany. In Leipzig from 1891 to 1893 his teacher was Carl Reinecke, who had also been the teacher of Edvard Grieg and Johan Svendsen. From 1894 to 1895 he studied in Berlin with Heinrich Urban, and in 1899 he received a new scholarship that enabled him to continue studying in Berlin intermittently until 1902.

The cultural life he encountered on the Continent was entirely different from his

experience at home in Norway, and the late-Romantic influence is apparent in his instrumental music, as well as in some of his exceptionally wide-ranging songs.

Right from the time he returned home from his studies in Leipzig, Lie began to distinguish himself in Norwegian musical life. From 1895 to 1898 he served as concertmaster of Harmonien, today Bergen Philharmonic Orchestra, while conducting “Musikkforeningen”, the town’s amateur orchestra, and he received praise in the press for extensive works he composed for male choir and orchestra. At “the large music festival in Bergen” in 1898 — arranged at the initiative of Edvard Grieg — Lie was represented by his romances, and his songs became popular and were performed in many contexts.

In 1898 he moved to Kristiania, where he served as kapellmeister at the Central Theatre. He continued to compose new works, and in 1902 he was appointed choir director of “Handelstandens Sangforening” in Kristiania. He seems to have had a particular preference for male choirs;

besides instrumental works and songs, his list of compositions includes many large and small works for male choir.

There were those who expected great things to come from Sigurd Lie. Composer Otto Winter-Hjelm wrote in the Norwegian newspaper *Aftenposten* in 1899: “... *we may dare say that with time he will be one of our leading composers.*” But despite his initiative, enterprising spirit and incessant composing, Sigurd Lie’s adult life was sadly marked by his struggle with tuberculosis, and he died in the autumn of 1904, just 33 years old.

In purely compositional terms, Sigurd Lie’s music lies within late Romanticism. He died just before the major disruptions in European classical music that came with Claude Debussy and Arnold Schoenberg. Lie’s songs inhabit the same general terrain as do works of Wagner and earlier German Romanticists, but he was influenced to a lesser extent by National Romanticism than were other Norwegian composers of his time. In a letter to Iver Holter in 1903 he wrote: “*As a composer I*

suppose I am primarily a lyric poet shaped essentially by Schumann and Grieg — and I imagine Wagner has also had a ‘stimulating’ influence on my instrumental compositions.”

Sigurd Lie composed something over 70 songs. In this collected release (volume 1 and 2) it has been my ambition to include “as many songs as possible”. In this context it means all the songs printed before or after Lie’s death. Most were in fact published during his lifetime, while approximately 15 songs were left as unpublished manuscripts and were revised and prepared for printing by Terje Mathisen and Hans Magne Græsvoid in the book *Sanger (Songs)* from 1999.

In my encounter with the songs of Sigurd Lie I have been struck by the fact that he thought in larger terms than did other song composers of his time. The songs are demanding and often have a wide vocal range. Here one must have control of the high and low register, as well as dynamics. Tonally the songs are firmly rooted in major/minor tonality, but occasionally

one finds musical phrases that are particularly surprising and perhaps to some degree unmotivated.

Yet often the composer’s intentions emerge more clearly after a little deeper dive into the dynamics, tempo indications and melodic development.

Unfortunately, I know nothing about whom these songs were written for, but it would be interesting to know the sound of the voices Sigurd Lie imagined as his ideal when he wrote his songs. Most of the songs are not written for “amateurs”, they demand extreme professionalism in their execution, so there must have been good singers around!

It is an adventure to immerse oneself in the Norwegian treasury of song. There is so much magnificent music, and so much of it bears witness to the time in which it was written. It tells which poets were setting the tone, how strong were the influences from European musical life, or whether the composer looked more to what Norwegian traditional music had to offer.

I hope this recording can inspire others in some small measure to sing the songs of Sigurd Lie. He is indeed deserving of this as a composer, as are we who carry on the musical tradition that has brought us to where we are today.

The songs on this release — volume 1 — are all songs that were published during Sigurd Lie’s lifetime. Apart from the “super hit” *Sne (Snow)*, with which the album begins, the songs follow in chronological order. There are texts from Vilhelm Krag, Theodor Caspari and Per Sivle, all well-known and acclaimed lyric poets whose verse has been set to music by many other Norwegian composers. But we also find a large number of texts by Helge Rode and Idar Handagard, who are lesser known. Idar Handagard (1874—1959) was a doctor, botanist, writer and poet, while Helge Rode (1870—1937) was a Danish poet and writer whose verse was also set to music by Carl Nielsen.

Marianne Beate Kielland
(translated by Jim Skurdall)

Sne ⁽¹⁸⁹⁹⁾

Tekst: Helge Rode

Der er ingenting i Verden
så stille som Sne,
når den sagte gennem Luften daler,
dæmper dine skridt,
tysser, tysser blidt
på de Stemmer, som for højlydt taler.

Der er ingenting i Verden
med en Renhed som Sne,
Svanedun fra Himlens hvide Vinger.
På din Hånd et Fnug
er som Tåredug.
Hvide Tanker tyst i Dans sig svinger.

Der er ingenting i Verden,
der kan mildne som Sne.
Tys, du lytter, til det Tavse klinger.
O, så fin en Klang,
Sølvklokkeklang
inderst inde i dit Hjerte ringer.

Seks sange til tekster av
Vilhelm Krag, op 1 ⁽¹⁸⁹²⁾

Gred kun, du blege

Græd kun, du blege bedrøvede barn,
kanskje da sorgen letter,
gjerne jeg vilde vel sitde hos dig
alle de tunge nætter.

Varsomt skulde jeg stryge min hånd
over dine lokker lange.
Jeg skulde sitde og nynne for dig
alle mine tungeste sange.

Valborgsnat

Træd stilt, træd stilt, det er Valborgsnat!
Det hvisker så sært i det mørke krat,
og hæggen dufter i lunde.
Og nattågen breder sig blå om vang,
og bækken dæmper sin rislende sang,
og alle de blomster blunde.

Se der, se der under orekrat!
Der er dans i skoge ved Valborgsnat
og leg på lønlige veie.
Og guldhønen spiller på silkestreng,
og alverne danser på moseseng,
og blege violer neie.
Og se – der kommer en lygtemand,
han render omkring med en glorød brand
og gir sig til at lyse.
Og myggene vimser i fløret særk,
og græshoppen messer ret som en klerk,
og tussefar snur sin kyse.

Og hæggen dufter ved Valborgsnat,
det hvisker så sært i det mørke krat,
og alver danser i lunde.
Så stilt du sidder i søndagsskrud,
og taus jeg kysser min hvide brud,
mens alle de blomster blunde.

Der skreg en fugl

Der skreg en fugl over øde hav,
langt fra lande.
Den skreg så sårt i den høstgrå dag,
flaksed i brudte, afmægtige slag,
seiled på sorte vinger
bort over hav...

Alverden skal synge

Alverden skal synge din bryllupsdag,
og hæggen i lien skal skinne.
Og lyset skal bølge i store slag,
og vinden ride i ungdomsvildt jag
over hver sollys tinde.
Du sidder så stille den lyse nat,
mens hvide syrener dufte.
På blegrøde roser har majnatten bredt
sin lyseblå silkekufte.
Du græder. Du sidder
så hvid og varm.
Jeg lægger min kind mod
din myge arm.
Jeg stryger så varsomt det blonde hår
og kysser de blanke øine.

Jeg vilde sadle

Jeg vilde sadle min vælige hest,
sprænge afsted til min bryllupsfest.
Foran mig skulde du kneise, min skat,—
inat!

Jeg skulde synge min stoltest sang,
jeg skulde kryste dig tæt i mit fang,
spore min gangster og svinge min hat,—
inat!

Messed da gjøgen med gyldensvans,
lun var da natten som ved sanktehans,
majgræsset hviskede, og bjerken sprat,—
inat!

Redte i mosen jeg da vor seng,
tog vi så ekorn til brudedreng.
Så holdt vi bryllup, min dyreste skat,—
inat!

Hel mig mine strenge

Og ei er jeg mere blandt menneskens børn,
for hulket er hver tanke ud af sinde.
Og aldrig skal jeg mere få skue vårens lys,
for jeg har grædt mig øinene så blinde.

Og ei er jeg mere blandt menneskens børn,
og død er både sommeren og solen.
for nu er jeg bare en ussel violin
med sønderrevne strenge over stolen.

Ho, hei hillemænd,
ho, hei spillemænd!
Se, min fiol er rusten,
se, min kvint er brusten!
Ho, hei spillemænd,
hel mig mine strenge!

Ho, hei hillemænd,
ho, hei spillemænd!
Inde i brystet det rykker,
noget er sprængt istykker.
Ho, hei spillemænd,
hel mig mine strenge!

Fire sange til tekster av
Krag og Caspari, op. 2 ⁽¹⁸⁹³⁾

Min Majdags Brud

Tekst: Wilhelm Krag

Min majdags brud,
min majdags brud!
Nu springer ranunkelens blomster ud,
de nejer for solen i gyldenskrud,
mens majgræsset svinger sin landse.
Og blomsterblus tændes i tusental
og lyser i jorderigs dansesal,
hvor snart også du skal danse.

Min majdags brud,
min majdags brud!
Jeg selv er ranunklen, som nu springer ud,
nu eier jeg lidelsens adelsskrud
på vei gjennom livets lande.
Af alle de sorgens tårer, som randt,
sprang sangenes blomster, jeg knælende bandt
omkring din velsignede pande.

Bestikkelse

Tekst: Theodor Caspari

Havde du Hjerte,
som du har Öine kjække Forflöine
Havde du Glöden som Glansen du har;
Vist, om saa var,
du var den kjæreste, stolteste, skjæreste,
du var det deiligste, jorden vel bar.
Giv mig til Svar de varmeste Blikke.
Tror dig dog ikke.
Hjerte du mangler; men ængste dig ei!
Nöisom er jeg.
Blir dog den kjæreste, stolteste, skjæreste,
lar mig saa gjerne bestikke af dig.

Jeg havde begravet

Tekst: Wilhelm Krag

Jeg havde begravet min elskov
histude ved vestens hav.
Og tidlig og silde så sad jeg hos min skat
og våged og vugged. Og så voksed der en nat
en lilje frem fra hendes grav.

Og der falder nat over vestens hav,
og det blir så stilt under himlens telt.
Da synger min sjæl, og da nynner mit blod,
da synker jeg bedøvet i andagt for din fod
og kysser dig, liljehvide jomfru!

Sommerkveld

Tekst: Wilhelm Krag

Hei, spillemænd, op med en lystig dans,
lad buen gå rapt over strenge.
Så danser vi ud i den duftende kveld
vidt ud over alle enge.

Hei, spillemænd, op med en lystig dans,
så frem med jer, gutter og jenter!
Og jeg skal gå først, for iaften jeg ved,
at ikke på mig hun venter.

Og så skal vi danse den lange nat,
for hun favnes nu af en anden.
Og bring mig så hidhen en sølvtung pokal
og fyld den med vin til randen.

Jeg drikker din skål, du min hjertenskjær,
mens nattågen drar over enge,
og dansen går vild i den duftende kveld
til toner fra alle strenge.

Seks Sange ⁽¹⁸⁹⁵⁾

Nyt Liv

Tekst: Nils Collett Vogt

Syg har jeg været saa længe,
syg paa mit legem og syg paa mit sind,
at nu er det rigtig som solens skin
spiller paa nyspundne strenge,
nu gynger Modet, og nu er det atter,
som jeg kan svinge mig høit paa en Latter,
Latteren, den er just frihedens Gave,
Latterens Liv over Fædrengs Grave:
Frihedens Kongebørn, kom lad os le,
saa vil der nok blive Vaar, skal i se,
bede med pokkeren,
bande med Klokkeren,
lyse med solen og skyes med Sorgen,
hilsen den skinnende Glæde Godmorgen!

Han saar

Tekst: Sigbjørn Obstfelder

Og dagen den går med latter og sang,
og døden han sår i natten så lang.
Døden han sår.

Han går og sår,
sår og sår –
rædde roser, blege tulipaner,
sorte violer og syge hyazinther
mimoser.

Han går og sår,
sår og sår –
blege smil, bange tårer,
sorte kvaler og syge længsler
tvil.

Dagen den går med latter og sang.
Døden han sår i natten så lang.
Døden han sår.

December

Tekst: Vilhelm Krag

Tussedans over det dystre fjeld
tyst i den tusmørke dag.
Østenstormene tuder forbi
hui- ! i et rasende jag.

Bragende bråt og skummende skavl
over det vildene hav.
Hexene rider i haukende tog
hver på sin sorte stav.

Men vi to, vi vil træde dansen inat,
og vi to vil drikke vor vin.
Og sølvspændesko skal du ha på din fod
du deilige kjæresten min.

Og du skal ha roser i håret, du,
og silke så hvid om din barm;
Og lad dem så spille sin fagreste slått,
du læner dig trygt til min arm.

Og vi to, vi vil træde dansen inat,
og vi to vil drikke vor vin.
Og vi to vil drikke vor egen skål
du deilige kjæresten min.

Moderens Vuggesang

Tekst: Vilhelm Krag

Og det var sig en liden gut,
liden gut,
vilde han vandre i verden ud,
verden ud.

Vandred han baade i dag og aar,
dag og aar,
sindet og foden blev syg og saar,
syg og saar.

Vandred han viden om al den jord,
al den jord,
verden der ude er kold og stor,
kold og stor.

Verden der ude er kold og stor,
nu vil jeg atter hjem til mor,
nu vil jeg atter hjem til mor,
hjem til mor.

Gutten han vandred saa sorrigfuld,
sorrig fuld,
da han kom hjem, laa hans mor i muld,
mor i muld.

Jeg gemmer en undersød Drøm

Tekst: Nils Collett Vogt

Jeg gemmer en undersød drøm i mit hjerte,
og ingen ved det.
Der er ingen, som ved,
at det svulmer herinde
lik sjøen, den blaa, for sommerens vinde.
Ingen.
Hver morgenstund vaakner jeg
under dens tindrende solstraalehvælv.
Hver aftenstund synker min sjæl i dens
stjerneskinsitrende elv.
Og ingen ved det!
Jeg maa le, jeg maa le,
for det er dog for latterlig, at det er jeg,
jeg, som gaar her
smilende, nynnende, syngende, favnende
busker og træer,
at det er jeg ...
Der bruser vaar i mit gamle sind,
og jeg er din, og tænk du er min,
min!

Heiloen

Tekst: Theodor Caspari

Naar blaaklokken ringer til Aftensang,
og Dagen gaar tyst bag Tinde,
naar Myruld vidt over Hei og Vang
hun vugger for Viddens Vinde,
da vækkes hans Trang,
da vækkes hans Trang,
da synger han tung isinde sin Svanesang.

Han holder sig aldrig til Granegren,
men heller til Viddens Vænge.
Af Toner eier han bare en,
men en, som vil mindes længe,
en fløitende ren
som dirrer for fulde strenge
i Kvelden sen.

Thi Heiloens fattige Melodi
den løser de tusind Munde
det tause Tjern og hver Bæk er fri,
hver blomst i de spare Lunde
ja, Lyng over li,
ja lyng over Li
de blander saa mangelunde sin røst der i.

Saa tør han vil kalde sig Viddens skald,
og ingen hans Ros skal tage;
tilfulde tar han dens Tonefald
og tolker dens Tungsinds Klage
og hæver dens Kald
de signe de Høifjeldsdage,
den ædle Skald.

Fem sange til tekster av Per Sivle ⁽¹⁸⁹⁸⁾

Solkverv

Ljost fyre og myrkt bak!
Grei Skuring og klaar Sak:
Ljost fyre og myrkt bak!
Og Snjokaven skreik: „Soli er daud!“
Og Dimma aukade paa etter kvart.
Og Vetren var so lang og so aud.
Og Notti vart so lang og so svart.

Men so fekk me Solkverv
innunder Jol.
Og Joli, ho kom
med aukande Sol.
— Det ljosnar, det ljosnar kvar evige Dag!
Det ljosnar, det ljosnar
kvar evige Dag!

Ljost fyre og myrkt bak!
Grei Skuring og klaar Sak:
Tru fyre og Tvil bak!
Og Helvite skreik: „Himlen er daud!“
Og Tvilen aukade paa etter kvart.
Og Verdi vart so myrk og so aud.
Og Hugten vart so tung og so svart.

Men so fekk me Solkverv
innunder Jol.
Og Joli, ho kom
med Tru og med Sol.
— Det ljosnar, det ljosnar kvar evige Dag!
Det ljosnar, det ljosnar
kvar evige Dag!

Ljos
Og Menneskja
ho sviv ikring,
og Lukke-Draum er Løs.
Og Menneskja
ho gjeng i Ring
og leitar etter Ljos,
Ljos, Ljos,
meira Ljos.

Og Menneskja
ho hev det so,
den stakkars Skodde-Dott,
at sumde ho
i Straale-Sjo,
ho kravde lika godt:
Ljos, Ljos,
meira Ljos!

For Menneskja
paa Livsens Straum
glid fram mot Æve-Os
alt med den løynde
Hjarta-Draum:
ho sjølv skal verta, Ljos;
Ljos, Ljos,
meira Ljos.

Vaar–Von

Det var ikveld, medan Tankarne sveiv
— so vida ikring dei Fuglarne fer —,
at ute i Skogen eg gjekk og dreiv.
Det var no so fagert og fint eit Vêr.
Himlen han kvelvde seg klar og rein,
og Vaaren log ifraa kvar den Grein:
„Du Per, du Per,
— aa hei! aa hopp! — og er du no der!
Og kjenner du inkje ikveld, ikveld,
at Livet, det er no det likaste lell?“

Og Vinden han veifta so ender og Gong,
alt medan Soli i Vester seig.
Og Gauken han gol, og Sysvorti song,
og Lerka ho tralla, imedan ho steig.
Og som eg daa gjekk der og rusla so smaatt,
eg tykte, eg skyna deim alle so godt:
„Du Per, du Per,
— ku ku! kvivit! tilleti! — er du der!
Og kjenner du inkje ikveld, ikveld,
at Livet det er no det likaste lell?“

Haust

Kvar vart det taa alle dei Fuglar,
som song
i Sumar so vænt millom Greino?
Sidan eg hørde deim
ender og Gong;
og so vart det Stilla i eino.
— Han tagnar, Fuglen, mot Hausten.

Kvar vart det taa alle dei Blomar,
som stod
og nikka i Ljos og i Ange?
Eg ser yver Bøen,
men er inkje god
faa Auga paa ein av dei mange.
— Han visnar, Blomen, mot Hausten.

Heim

Det hender so tidt,
at ein Norrøna-Gut,
stend lengtar mot Sør
yver Sjoen ut,
naar Hausten grin ifraa Nord.
Og vert det so Høve,
ja, daa er han glad,
han hissar Seglet
og stryk avstad
ut fraa sin Heimsens Fjord.

Men kjem det ein Dag,
daa han tenkjer som so:
«Tru byrjar det vaarast
i Noreg no?»
— daa tèk det til drøg, so det svid;
han fær inkje sova,
han hugsar for væl,
kor Killingen dansar
og Gauken gjæl
der nord i den grøne Lid.

Og daa er han sæl,
han kan snu sin Stamn
og taka Leidi
mot Heimsens Hamn
i Viki derinne i Fjord.
— For var det der nordantil,
Vogga vaar stod,
so kjenner me det
i vaart eget Blod,
at Vaaren han drøg mot Nord.

Sange for mellemstemme ⁽¹⁹⁰¹⁾

Sindet sødmefyldt og ungt

Tekst: Nils Collett Vogt

Sindet sødmefyldt og ungt
og dog bristefærdig tungt,
tungt af drømme, der i trængsel
svulmer sygnende af længsel,
lig en livsens tørstig knop,
naar den slaar sit øie op
og i vaarens unge glæde
foldes ud for sol og væde.

Solskinnsvis

Tekst: M.B. Landstad

Sol sol i lange drag,
solskinsdrag,
spurven sidder høit paa tag,
og det er sommerdag.

Birken, skogens unge brud
smykket staar i lövværksskrud, og
hver en viddevandrerstrang er bare sol
og sang, er bare sol og sang.

Solskinsdrag, solskinsdrag!
for en deilig, deilig sommerdag!
Solskinsdrag, solskinsdrag for en
deilig, deilig, deilig sommerdag.

Dagen eier lys og luft, solskinsluft!
Somren træder over luft med sol og
granskovsduft.
vent ei, somren svinder snart,
skynd dig, for end alt er bart,
styr mod skogen og hei din gang,
og syng din solskinssang,
og syng din solskinssang.
Solskinsdrag, solskinsdrag,
for en deilig, deilig sommerdag!
Solskinsdrag, solskinsdrag for en
deilig, deilig, deilig sommerdag!

8 sange for en dyb stemme til tekster av Helge Rode

Sletten

Den store, grønne Slette
den har sit eget Sprog,
Den taler os til rette,
og den er øm og klog.

Den taler mildt om Grøde
af rig Sørgmodighed,
den hvisker om de Døde,
som fik i Døden Fred.

Den store, grønne Slette,
i Aftensol forgyldt,
med Taarer milde, lette,
har den dit Øje fylt.

Nat

Saa mangt kan synes lyst og let
ved Dagens muntre Skin;
men naar den store Sol er træt
og Verden bliver blind;
da vokser Sorg af Nattens Dyb,
og gør det dobbelt sort,
da lister Angstens hvide Kryb
sig under Hjertets Port.
Oh Sol! Hvad er din Pragt
mod Nattemørkets Magt.

Sang

Oh, lad min mørke Jubels Pragt
til Himlens Dybder stige,
og slutte der med Stjerner Pagt,
og bøje dem ind i min Magt,
mit mørke Skønheds Rige.

Oh, lad mit purpursvangre Bryst
i evig, evig Vellyst svulme.
Alverdens Lyst, Alverdens Lyst,
dens Stjernedyb, dens Vaar, dens Høst
skal Sorgens Smerte dulme.

Hvor er mit Haab

Hvor er mit Haab og min friske Tro,
Glæde som kvitrende Sange.
Døde i Mørket og klinger ej mer,
Dagene ere saa lange.

Hvor er mit Lys og min klare Sjæl,
kvaltes af Tankerne trange,
skælver ej længer i undrende Fryd,
Dagene ere saa lange.

Tør ikke haabe paa Nattens Fred,
Natten gør ræd og bange.
Naar har jeg dog tømt min Kalk tilbunds?
Nætterne ere saa lange.

Gule og hvide Baade

Gule og hvide Baade
i Solnedgang sig soler.
Der drømmer unge Piger
i blaa og røde Kjoler.
Ser saa langt over Havets Spejl,
fernt gaar Brisen med hvide Sejl.

Gyldne og Søilverbaade
i blide Dønninger gynger.
Toner dirrer fra Kysten,
Klaveret klager og synger.
I aftenens gyldne Glorie
med Sang over Sø og Skær
er Hjerternes Længsel sær.

Det er den gamle Historie:
Vi længes mod en, vi har kær.

Træet

Roligt stander de store Trær,
løfter de fyldige, grønne Kroner
tavst mod Morgenens lyse Skær.

Rosesitrende Toner.
Ingen Raslen i Løvet lyder.
Klar er Morgenen fuld og stor.

Tavst staar Træet og nyder
Luften og Lys og Jord.
Roligt stander de store Trær.

Menuettino

Og se, hun kom imod ham
paa lette Englefjed,
den smale Gyde blomstred
som en Urtegaard derved.

Hun lignede en Lilje,
saa silkeskær og hvid,
og rødmede som Liljen
i Sol ved Aftentid.

Og gav ham stille Haanden;
et Nu af salig Fred;
hans Hjerte ja det blomstred
som en Rosengaard derved.

Høst

Nu gyder Høsten sit gyldne Blod
og blodigt Guld over Skove.
De spejler sig stille i Sø og Flod.
Den blide glidende Vove.

Se, Birken staar som det lyse Guld,
og Asken som gule Topaser.
Men grøn er Rønnen og tung og fuld
af røde Rubiner i Klaser.

Som blaa grøn Fløjel er Fyrrens Dragt,
som Kobberet Grene og Stammer.
Men Granen staar i sin mørke Pragt
blandt Buskenes blegrøde Flammer.

Ah, Guld og Farver som aldrig før
mot Ætherens blegblaa Himmel.
Saa rig er Somren den Stund, den dør,
saa lykkeør, saa farvedrukken og svimmel.

Tre sange af Kongesønner af Helge Rode

Vuggesang

Luk nu dine Øielaag,
sød er alle trættes Blund,
livets store Billedbog
glemmer vi en Stund.
Vi har set og let og grædt,
du kan sagtens være træt.
Sød er alle trættes Blund,
den gør stærk og sund.

Naar i morgen Sol gaar op,
kysser den dit Øielaag,
i det samme slaar den op
Dagens Billedbog.
Du kan sagtens være glad,
blade om til næste Blad.
Læs det rige Farvesprog,
det gør god og klog.

Midtsommer-sang

Høit fra Himlen et Væld af Guld
over Verden saa vide.
Hele Jorden har Favnen fuld,
Blomster vælder av frugtbart Muld.
Det er Midsommertide!
Kvinderne ere saa blide.

Alle Himle har nok af Guld,
Sole, Stjerner og Maaner.
Straaler Varme i Hjertets Muld,
Blomster vælder i Rødt og Guld.
Sødt i Vellyst vi daaner.
Skam faa Hjerter, der graaner.

Purpurfarvet er Blod og Vin,
Kvinderne er ved vor Side,
Hvide Lemmer bag hvide Lin.
Slanke Bægre for Blodets Vin.
Sølvbægere hvide.
Det er Midsommertide.

Det var en Dag saa let og lys
Det var en Dag saa let og lys
som vilde Jorden flyve
til Himlen med et Vellystgys
og give Skyerne et Kys
og give Solen tyve.
Og saa langt længer flyve.

Og alle Pigejarter smaa
de maatte sagte bæve,
de længtes imod Himlens blaa
og Solens Guld de vilde naa
paa Blomstervinger svæve.
Hvem vil mit Hjerte bæve.

Syv sanger til tekster av
I. Handagard ⁽¹⁹⁰²⁾

Det er vaar

Det er vaar! Det er vaar, allerkjæresten min!
Det er solen, som slaar sine net om din kind,
og jeg selv er din skjelm og din skøier,
har til følge al vaardagens løier.

Det er vaar! Det er vaar! Og den susende vind
har alt lagt med dit haar, har alt stukket derind
alle vaarens de guldgule blommer.
O ja tro det er vaaren, som kommer?

Du solguld over jorden ind

Du solguld over jorden ind,
naar alt, som lever blunder,
du livsens glød i alle sind,
hvor kan du gjøre under!

Du kalder frem en morgen fro,
og til din pris der kvædes.
O solguld! Livet elsker jo
det smil, hvori det klædes.

Skjær er din hud

Skjær er din hud, min lyslette brud,
skjærere dine tanker
ind i mit sind sig ranker,
bøier sig blyge som sneklokkers krans
ind i min sans.

Rigt som en vaar, du deilige, saar
sol paa den vei, jeg vanker.
Ved du, saa tidt jeg sanker sol i mit sind,
blir der sang i min hu:
sangen er du.

Hav og fjeld

Hav og fjeld, hav og fjeld!
Blid ved morgen, mørk ved kveld.
Begge har I kraftens ro,
lidenskabens begge to.
Sangen i jer bringe bor,
al jer sang er sterk og stor.

Høie fjeld, brede fjeld!
Du har jættens styrke væld.
Alvor raader dine drag,
isklod trods en vinterdag.
Truer med dit sorte bryn,
løfter med dit lange syn.

Vide hav, blaae hav!
Evnen, som du speiler af,
det er denne huldremagt
i en kvindesøie lagt.
Lokker, naar du smiler mildt,
drager naar du bryter vildt.

Solskins-dus

Blaat i blaåt og blankt i blankt
ligger havet milelangt;
blaåt i blaåt er himlen over
dagen solveirsklædte vover.

Snart som guld, naar sol staar paa
hvide vinger i det blaa,
snart som kul, naar fjæret følge
kløver luftens klare bølger.

Vingehvide flytfuglhær
flokkes om de fjerne skjær,
hvide barmes lange rader
i det baaregyldne bader.

Solskinnsdus fra hei til bryn,
stille hav med seil i syn,
stille hav, hvor fugle svømme,
speiler dagens lune drømme.

Det er, som de nynnede sange

Det er, som de nynnede sange,
der aldrig sig ret vilde føie,
nu kommer med latter i øie,
som barn over sollyse vange.

Det er, som i myldrende skarer
de nynnede sangene kommer og hilser
med dryssende blommer
og jubler og videre farer.

Men ved du, hvo vakte, min pige,
den yrende leg i min tanke?
Det er dig, du er solen, du ranke,
du er sol i mit sangfulde rige.

Sommermorgen

Solskin leger i lindeskjul
sidsten med flagrende sommerfugl,
Duggen det himmelblaa høie
ser i sit blanke øie.

Det er morgen og sol, morgen og sol
med duft ifra birk, fra hæg og viol
og tusene blommer.
Det er sommer, det er sommer,
det er sommer i li.

Marianne Beate Kielland *Mezzo-Soprano*

“A singer with such charisma challenged her colleagues.” (Dreh-Punkt-Kultur) Mezzo-soprano Marianne Beate Kielland is famous for her strong stage presence and musical integrity. Gramophone Magazine writes about her: “The mezzo-soprano is quite outstanding: strong, firm, sensitive in modulations, imaginative in her treatment of words, with a voice pure in quality, wide in range and unfalteringly true in intonation.”

She graduated from the Norwegian Academy of Music, where she studied with Svein Bjørkøy. Her other teachers have included Oren Brown and Barbara Bonney. Considered today one of Europe’s leading singers, she performs regularly on major concert stages in Europe, America and The East with conductors such as Masaaki Suzuki, Andrew Manze, Petr Popelka, Michel Corboz, Leonardo Alarcon, Herbert Blomstedt, Jordi Savall, Rinaldo Alessandrini, Fabio Biondi and René Jacobs.

In 2012 she received a Grammy nomination in the category ‘Best Classical Vocal Solo’ for her recording of *Veslemøy Synsk* by the composer Olav Anton Thommessen. In 2021 she received a prestigious OPUS Klassik nomination in the category ‘Female Singer of the Year’ for her recording of Schumann *Lieder*. With more than sixty other albums in addition to a demanding concert schedule, Marianne Beate Kielland is established as an exceptional performer with a wide-ranging repertoire from baroque to contemporary.

Together with pianist Nils Anders Mortensen she has previously released 11 recordings on the LAWO Classics label: *Früh* (LWC1033), *Sæle jolekveld* (LWC1040), Grieg (LWC1059), *Young Elling* (LWC1072), *The New Song* (LWC1097), *Whispering Mozart* (LWC1111), *Songs: Kielland/Dørumsgaard* (LWC1145), *Einsamkeit — Songs by Mahler* (LWC1157), *Eivind Groven Songs* (LWC1178), *Schumann Lieder* (LWC1197) with baritone Johannes Weisser, and *Så kort ein sommar menneska har — Songs by Gisle Kverndokk* (LWC1220). In 2015 she released *Påsketid* (LWC1077) with violinist Elise Båtnes and

organist Kåre Nordstoga, in 2017 *Terra Nova* (LWC1125) with composer and pianist Jan Gunnar Hoff, in 2020 *The Lofoten Oratorio* by Ketil Bjørnstad (LWC1202) with Lofoten Voices and MinEnsemblet, in 2022 *Lamento* (LWC1226), a collection of baroque laments, with Oslo Circles, as well as *Jean Sibelius: Orchestral Songs* (LWC1239) with the Norwegian Radio Orchestra.

Nils Anders Mortensen *Piano*

Nils Anders Mortensen was born in Flekkefjord in 1971. He began playing piano at age three, and in 1986 he won the Norwegian Young Pianist Competition. He studied at the Norwegian Academy of Music, École Normale in Paris, and Hochschule für Musik und Theater in Hannover with Einar Steen-Nøkleberg. Other important teachers have been Tatjana Nikolajeva and Hans Leygraf.

Mortensen was the recipient of the prestigious Concerts Norway 'Debutant of the Year' award in 1996. He has won international prizes and grants. In 1998 he won the Mozarteum Prize in Salzburg. In 2004 Mortensen received the Robert Levin Memorial Prize.

Mortensen has appeared as soloist with Norway's leading orchestras. He recorded piano concertos of Geirr Tveitt with Stavanger Symphony Orchestra. His first solo album *Im Freien* (LWC1032), featuring

music of Debussy, Grieg, and Bartók, was released in 2012 to glowing reviews. Mortensen has also released eleven recordings with mezzo-soprano Marianne Beate Kielland on the LAWO Classics label: *Früh* (LWC1033), *Sæle jolekveld* (LWC1040), *Grieg* (LWC1059), *Young Elling* (LWC1072), *The New Song* (LWC1097), *Whispering Mozart* (LWC1111), *Songs: Kielland/Dørumsgaard* (LWC1145), *Einsamkeit* — *Songs by Mahler* (LWC1157), *Eivind Groven Songs* (LWC1178), *Schumann Lieder* (LWC1197) with baritone Johannes Weisser, and *Så kort ein sommar menneska har* — *Songs by Gisle Kverndokk* (LWC1220). In 2015 he released the solo recording *In finstrer Mitternacht* (LWC1084), featuring music of Brahms, and *Tundra* (LWC1092), a recording of solely Russian music, with double-bassist Knut Erik Sundquist. In 2016 he released *Schumann: Violin Sonatas Op. 105 & Op. 121* (LWC1110) with violinist Arvid Engegård. In 2019 he released his third solo recording on the LAWO Classics label, *Bach: Ouvertüre nach Französischer Art, BWV 831 / Sarabande con Partite, BWV 990 / Englische Suite Nr. 6 d-Moll, BWV 811* (LWC1174), and in 2020

he released *Schumann: Piano Quintet, Op. 44 / Piano Quartet, Op. 47* (LWC1189) with the Engegård Quartet. His fourth solo recording, *J.S. Bach: Partitas Nos. 1, 5 & 6* (LWC1249), was released in 2023.

RECORDED IN SOFIENBERG CHURCH, OSLO,
7—10 JUNE ^{AND} 8 NOVEMBER 2022
PRODUCER: VEGARD LANDAAS
BALANCE ENGINEER: THOMAS WOLDEN
EDITING: VEGARD LANDAAS
MASTERING: THOMAS WOLDEN
PIANO TECHNICIAN: ERIC SCHANDALL
BOOKLET NOTES: MARIANNE BEATE KIELLAND
ENGLISH TRANSLATION: JIM SKURDALL
BOOKLET EDITOR: HEGE WOLLENG
COVER DESIGN: ANETTE L'ORANGE—BLUNDERBUSS
ARTIST PHOTO (KIELLAND): LIV ØVLAND
ARTIST PHOTO (MORTENSEN): KNUT ÅSERUD

THIS RECORDING HAS BEEN MADE POSSIBLE WITH SUPPORT FROM:
ARTS COUNCIL NORWAY— ^{THE} AUDIO AND VISUAL FUND
NORWEGIAN ACADEMY OF MUSIC— ^{THE} LINDEMAN FOUNDATION

LAWO
CLASSICS

LWC1256
© 2023 LAWØ | © 2023 LAWØ Classics
www.lawo.no

Sigurd Lie 1871—1904

01—Sne (1899) 02:58

Seks sange til tekster av Vilhelm Krag, op. 1 (1892)

02—I. *Græd kun, du blege* 01:33

03—II. *Valborgsnat* 02:59

04—III. *Der skreg en fugl* 01:49

05—IV. *Alverden skal synge* 01:21

06—V. *Jeg vilde sadle* 01:37

07—VI. *Hel mig mine strenge* 02:28

Fire sange til tekster av Krag og Caspari, op. 2 (1893)

08—I. *Min maidags brud* 01:51

09—II. *Bestikkelse* 00:56

10—III. *Jeg havde begravet* 02:30

11—IV. *Sommerkveld* 01:40

Seks sange (1895)

12—I. *Nyt liv* 01:00

13—II. *Han saar* 03:24

14—III. *December* 03:26

15—IV. *Moderens vuggesang* 01:50

16—V. *Jeg gjemmer en undersød drøm* 01:29

17—VI. *Heiloen* 04:04

Fem sange til tekster av Per Sivle (1898)

18—I. *Solkverv* 01:49

19—II. *Ljos* 01:31

20—III. *Vaar-Von* 03:25

21—IV. *Haust* 01:25

22—V. *Heim* 01:54

Sange for mellomstemme (1901)

23—I. *Sindet sødmefylt og ungt* 01:15

24—II. *Solskinsvis* 02:28

8 sange for en dyb stemme til tekster av Helge Rode

25—I. *Sletten* 01:15

26—II. *Nat* 01:29

27—III. *Sang* 01:26

28—IV. *Hvor er mit haab* 02:05

29—V. *Gule og hvide baade* 02:13

30—VI. *Træet* 02:29

31—VII. *Menuettino* 00:50

32—VIII. *Høst* 02:21

Tre sange af Kongesønner af Helge Rode

33—I. *Vuggesang* 01:32

34—II. *Midsommer-sang* 01:51

35—III. *Det var en dag saa let og lys* 01:04

Syv sanger til tekster av I. Handagard (1902)

36—I. *Det er vaar* 01:07

37—II. *Du solguld over jorden ind* 01:25

38—III. *Skjær er din hud* 01:14

39—IV. *Hav og fjeld* 01:48

40—V. *Solskins-dus* 02:03

41—VI. *Det er, som de nynnende sange* 01:24

42—VII. *Sommermorgen* 00:42